

Prolusio de quaestione an crus paralyticum citius restituatur quam brachium. Publicae invitationi ad dissertationem inauguralem ... praemissa ... / [Johann Adrian Slevogt].

Contributors

Slevogt, Johann Adrian, 1653-1726
Universität Jena

Publication/Creation

Jenae : Literis Gollnerianis, [1704]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/butx8xd6>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DECANI FACULTATIS MEDICÆ

JO. HADRIANI SLEVOGTII D.

ANAT. CHIR. ET BOT. P.P. itemque MED. DVC. PROV.

PROLVSIO.

DE QVÆSTIONE

AN CRUS PARALYTI-
CUM CITIUS RESTI-
TUATUR
QUAM BRACHIUM?

PUBLICÆ INVITATIONI

AD

DISSERTATIONEM INAUGURALEM

DE

ÆGRO PARALYSI PERFECTA
LABORANTE

D. XX DECEMBR. HABENDAM

PRÆMISSA

JENÆ

DIE XIX DECEMBRIS MDCCIV.

LITERIS GOLLNERIANIS.

DVm more, apud nos recepto, publicam invitationem ad clarissimi summorum in Medicina honorum Candidati,
JO. SAMVELIS TOBIÆ
 WIDERI

Weisßenburgo Franci, Dissertationem inauguralem, de **ÆGRO PERFECTA PARALYSI LABORANTE**, paro, & ex substrata materia potius, quam aliunde occasionem nonnulla præfandi quæro, incido in Gasparia Reies, Franci, *Campum Elysium jucundarum questionum*, quem inscriptio per singularem *παρρησία* Medicis inprimis, hinc Theologis quoque & Juris peritis, omniumque bonarum disciplinarum studiosis, Philosophis, Pbiliatris, Philologis, Philomusis summe utilem, & ab omnibus expetitam pronunciat.

Est hic liber varia eruditione refertissimus, & ingenii admodum fertilis multæque lectionis genuinus partus. Enimvero solet hoc plerisque eorum commune esse, qui multum scribere, & de quampluribus rebus judicium suum publico exponere gestiunt, ut ab initio cum adhibita circumspeditione meditationes suas in lucem edant, omnibusque viribus ad applausum legentium contendant. Quem ubi semel assecuti sunt, vel saltem sese assecutos esse opinantur, indices equidem majori plura scribendi pruritu incitantur; sed sæpenumero haud eandem, qua quondam utebantur, diligentiam adhibent. Unde fit, ut subinde, ipsis non attendentibus, nonnulla ex calamo excidant, quæ ulteriori lima indigent:
 aut

aut nimia fiducia facultatis bene scribendi eos audaciores reddat, ut nec ubique de idoneo scriptionis argumento multum solliciti sint, nec quam in presentia explicandam sibi sumere doctrinam, cum decente ἀρεβεία pertractare laborent; persuasi, id aliis quoque probatum iri, quod ipsis dignum visum fuit, in quo tempus suum male collocarent: aut denique recepta dogmata fastidientes, in sublime vehantur, & plus ultra semper nitentes, tandem nova principia rerum, & inauditas conclusiones in theoriam non minus, quam in praxin ipsam introducere satagant.

Haud opus est, ex priscis seculis Plinium, Galenum, nunnullosque Arabes nominare, multo minus Hippocratem ipsum in exemplum adducere conveniet; cum plusculos libros, nomen Cui gerentes, nunquam ejus manū expertos esse, doctissimi viri dudum evicerint: quippe nemo recentiores rerum naturalium atque medicarum scriptores celeberrimos, Paracelsum, Helmontium, Fluddium, Cartesium, similesque ignorat, in quorum singulos unam saltem alteramque *notarum*, modo a nobis recensitarum, cadere, vero perquam simillimum est, & facile ostendi posset, modo institutum nostrum pateretur, de unoquoque apertius loqui.

Satis itaque nobis erit in presentia, idem de Elysi campi autore, supra laudato, posse asseri. Hic enim dum historica cum moralibus, politicaque cum physicis & medicis eum in finem miscet, ne uni eidemque chordæ oberrando, lectori fastidium creet, materiæ quidem grata varietate legentes recreat, sed quia non nisi principiis antiquorum, modernis non amplius arridentibus, adhuc instructus est, contingit utique interdum, ut aliquid humani patiatur, & quando de argumento aliquo, prolixo verborum apparatu huc atque illuc agitato, tandem ἐπίκεισθαι formanda venit, minus firmus stet, & non tam

propria, quam fundamentorum, quibus innititur, infirmorum culpa titubet labaturque.

Exempli loco hac vice esto p. 1066 extans *questio octogesima: unde accidat, quod paralyſin legitimam patientes, a crurum pedumque resolutione plerumque restituantur, ita ut ambulare possint; brachium autem fere semper immotum maneat?* quam pag. 1071, sub nomine *Problematis*, fusius ita proponit: *qui fiat, quod paralytici, qui corporis medietatis, brachii & cruris sensu omni & motu privantur, ab adhibitis remediis, quibus aliquando utilitatem consequuntur, hanc potissimum incurere experiantur: ita ut (laboriose licet) eos incedere plerumque videamus, brachii vero resolutio rarissime aut nunquam emendetur, sed id immobile & paralyticum prorsus maneat?*

Circa resolutionem hujus problematis, & ἵσ' ὅτι propositi phænomeni est Reies adeo securus, ut rem ipsam revera ita sese habere (supponendo, tantum de ἵσ' ὅτι sollicitus sit. Sed prodit hoc modo suam ἀπειρίαν, & indicat, semet vel non diu, vel non multum inter ægros versatum fuisse, neque quid alii Medici statuunt, ex eorum observationibus sibi familiare reddidisse. Est enim hæc sententia nova, nec respondet experientiæ; utpote per quotidianam Praxin docenti, nullam hic regulam universalem valere, neque pedes prærogativa aliqua pollere, sed æque *difficiliter* ac brachia, imo sæpe *difficiliter tardiusque*, vel etiam *plane non sanari*.

Quod vero causas diversitatis hujus notabilis attinet, quamvis hæc, postquam rem ipsam, de qua controvertitur, non ita, uti Reies scribit, dari ostendimus, omnino quoque cessent; operæ tamen pretium erit eas produxisse, ut de earum valore judicari possit. Provocaverant Rondelerius, cap. de Paralyſi, & Forestus, obs. 91, lib. 10, (quos Reies autores sui problematis habet) ad *siccitatem majorem, majusque robur*

in crurum, quam in brachiorum nervis. Sed utrumque recte negat Reies: cum adhuc incertum sit, an brachia a cruribus in hoc puncto superentur, minorique siccitate aut paucioribus viribus polleant, quia & motus, ac reliquæ actiones contrarium persuadent. Certe, si dicendum, quod res est, etsi omnino in crurum nervis major gradus firmitatis, quam in brachiis resideat, neutiquam tamen is ex *siccitate* aliqua, ceu prima, eaque passiva qualitate derivandus est; nec tam ad reconvalescentiam velociorem multum facere, quam immunitatem potius cruribus a paralyfi, & ne eadem huicæque cito, ac brachia succumbant, præstare videtur.

Destructis hoc modo Rondeletii & Foresti rationibus, profert Reies suas, quæ tamen haud melioris commatis sunt, quando *primam ex rectitudine nervorum cruralium* depromit, hujusque beneficio facultatem animalem promptius ad pedes, quam ad brachia, obliquum magis nervorum situm obtinentia, deferri scribit. Alteram desumit ex *materiali morbi causa*, quod hæc principium nervorum occupans, brachii nervis vicinior sit, inque eos copiosior influat. Tertiam *ordinem naturæ* suppeditare putat, quæ sensum tactus prope cerebrum imbecilliolem, in extremis autem validiorem ac perfectiorem fecerit, simili ratione ac parentes longe absentium liberorum majorem curam habeant, quam domi præsentium.

Verum enim vero sicuti primum argumentum mox corrui, modo ostenditur, nec crurum nervos omni obliquitate carere, quando ex lumbari & ossis sacri medulla prodeuntes, æque ad latus intorquentur, ac illi, qui ex collo & superiori parte dorsi ad brachium descendunt. In altero argumento est vocabulum *principii* ambiguum, pro-
ut

ut scilicet vel de omnium nervorum vertebraliū communi origine, medullæ oblongatæ intra cranium continuato, vel de singulorum nervorum, ex spinali medulla profilientium, initio in specie intelligi potest. Quod si jam Reies de priori loquitur, tunc universalem paralyfin oriri, nec brachium magis, quam pedes affici apparet. Si vero posterius vult, tunc nihil obstat, quo minus eadem quantitas materiæ peccantis crurales nervos obstruat ac brachiales, istorumque curationem æque arduam ac horum faciat. Tertium obscurum prorsus est, & obloquitur potius naturæ legibus, quam ut ejusdem ordinis effectus sit, nec simile, a parentum sollicitudine de absentibus liberis desumptum, eousque extendendum est, quasi partes corporis exteriores, & a corde cerebroque remotiores naturæ cariores sint, quam viciniore ac interiores. Siquidem receptissimum est apud Medicos, eas partes *debiliores* vocare, quæ a nobilioribus, & ad vitam magis necessariis, remotiores sunt; quorum numerum crura quoque subire, & majori quidem jure, quam brachia, notissimum est, horumque paralyfin non segnius, quam istorum abigi posse, experientia & supra laudata dissertatio testantur.

Natus est hujus Autor clarissimus anno proximi seculi M D C L X X I X, Weissenburgi, libera Imperiali civitate, ubi ab honestissimis parentibus, patre D. D. Jacobo Samuele Wïdero, diversorum Imperii magnatum Archiatro & Physico Reip. ordinario, ferarumque aquarum Inspectore: Matre vero Anna Regina Kohleria, Christophori Kohleri, Mercatoris & Civis quondam Norimbergensis inclyti filia, matrõna virtutibus sexus sequioris maxime conspicua, nihil intermissum fuit, quod ad
sol.

sollicitam informationem Filii in omnibus pietatis & eruditionis partibus facere potuit. A teneris enim annis eum Scholam publicam frequentare iusserunt, in qua Affinis sui, dum viveret carissimi, Georgii Michaelis Nudingii, Rectoris Scholæ dexterimi, fidelissima informatione tamdiu usus est, donec anno MDCIC illustrem Altorfinam Academiam adiret, in qua ultra biennium studiis Philosophicis sub manu ductione B. Stürmii, & Medicis in lectionibus botanicis, anatomicis, physiologicis, ac chemicis, publicis privatisque, excellentissimorum Professorum, D. D. Brunonis & D. D. Hoffmanni sedulam operam navavit. Anno MDCCII a venerando Parente domum revocatus, ex fidelissima ejus & quotidiana informatione quasvis morborum causas & curationes addiscendi largissimam occasionem habuit, ex visitatione ægrorum & apertione multorum Cadaverum Indies uberioribus fructus capiens, seque ad futuram praxin præparans.

Hanc tamen cum sine honorabili titulo adire nollet, ante semestre ad nos venit, & in Candidatorum numerum receptus, Baccalaureique caractere insignitus, ad ulteriora specimina progrediendi libertatem nactus est. Ventilabit igitur cras, Deo volente, jam nominatam *Dissertationem Inauguralem*: quam ut Magnificus Dominus Pro-Rector, Comites illustrissimi, Patres Academiae venerandi, Hospites omnium ordinum honoratissimi, nobilisque & lectissima Studiosorum Corona sua præsentia illustrare velint, est quod Facultatis nomine cum decente reverentia, officiosissime & amanter peto. P. P. sub Sigillo Facultatis, Jenæ, die XIX, Decembr. MDC CIV.

